

Guia de l'inversor

Els principals instruments d'inversió

PRINCIPALS SERVEIS FINANCERS RELACIONATS AMB PRODUCTES D'INVERSIÓ

Cal distingir entre aquests tres principals serveis financers:

1. Assessorament:

Consisteix en recomanacions personalitzades i concretes basades en les circumstàncies personals de cada client, com la seva situació financera, el seu perfil de risc i el seu coneixement o experiència en productes financers i els seus objectius d'inversió. La darrera decisió d'inversió en un producte financer o un altre serà duta a terme per cada client.

A Andbank sempre es realitzarà amb la signatura d'un contracte d'assessorament i garantint que dites recomanacions són idònies d'acord al perfil inversor del client.

2. Gestió discrecional de carteres:

La gestió discrecional i individualitzada de carteres, és un servei d'inversió pel qual el client mitjançant la signatura d'un contracte autoritza l'Entitat a gestionar el seu patrimoni en el seu nom.

Andbank, es compromet a assessorar i gestionar professionalment, fidelment i responsablement el patrimoni posat en la seva disposició pel client amb l'objectiu de maximitzar la seva rendibilitat financera-fiscal partint d'un perfil d'idoneïtat i de risc preestablert.

3. Comercialització:

Quan s'ofereixen productes basats en les seves característiques sense analitzar les circumstàncies personals dels clients, considerant el criteri de conveniència segons estableix la normativa vigent en matèria de protecció de l'inversor (MIFID).

ADVERTÈNCIES GENERALS SOBRE ELS PRINCIPALS INSTRUMENTS D'INVERSIÓ

PRINCIPIS BÀSICS

- Conèixer el seu perfil d'inversió i definir el seu horitzó d'inversió

Un bon coneixement del seu perfil d'inversió constitueix una condició indispensable per determinar el tipus d'inversió millor adaptada a la seva sensibilitat al risc i als seus objectius de rendiment. Tota inversió es caracteritza per un risc i un rendiment esperat. A més risc, major rendiment esperat.

L'horitzó d'inversió també és determinant per elegir el tipus d'inversió a realitzar. Una inversió a curt termini, (un o dos anys), no ha d'estar composta per un producte molt volàtil, ja que tindria el risc d'haver de vendre aquest producte en un moment en què els mercats fossin poc favorables i comportarien una pèrdua de capital.

- Diversificar les seves inversions

No és raonable invertir en un nombre massa limitat de posicions a causa del risc específic vinculat a la focalització sobre un únic títol. A fi de reduir aquest risc és necessari diversificar les seves inversions, és a dir, invertir preferiblement en diverses classes d'actius (obligacions, accions i instruments alternatius).

- Tenir en compte la fiscalitat de les seves inversions

El rendiment brut que genera una inversió pot veure's sotmès a una retenció realitzada directament pel banc, o a una altra forma d'imposició, de manera que el rendiment que percebi pugui ser inferior al rendiment brut de la seva inversió. La càrrega fiscal pot diferir segons les inversions realitzades i segons la seva situació personal per exemple el seu país de residència. Es recomana doncs prendre decisions d'inversió tenint en compte la fiscalitat de les mateixes.

PRINCIPALS RISCOS INHERENTS ALS INSTRUMENTS FINANCERS

I. Risc de canvi o de divisa

El risc de canvi és idèntic per a tots els actius financers (no importa que es tracti d'instruments del mercat monetari, obligacions, accions o productes derivats). Un inversor que compra un títol denominat en una altra divisa a la de la seva economia nacional (divisa de referència), s'exposa al risc de canvi, és a dir, al risc d'una depreciació d'aquesta moneda estrangera amb relació a la seva divisa de referència.

II. Risc de tipus d'interès i risc de reinversió

Els tipus d'interès dels diferents trams temporals (tipus d'interès a 1 any, X anys, etc...) varien constantment, el que afecta directament al preu dels bons i obligacions.

Quan els tipus d'interès pugen, el preu teòric d'una obligació ja emesa descendeix, fet que produirà una pèrdua al seu propietari.

Pel contrari, un descens dels tipus d'interès provocarà una pujada en els preus de les obligacions, és a dir, un guany pel seu propietari.

A aquesta variació se la denomina risc d'interès (també se li denomina risc de preu). El risc del tipus d'interès solament perjudica o beneficia quan el propietari de l'obligació ha de desfer-se d'aquesta abans del seu venciment.

Curiosament, les emissions a curt termini, que estan poc afectades pel risc de tipus d'interès, sí ho estan en canvi pel denominat risc de reinversió. Aquest tipus de risc consisteix en que les quantitats invertides en bons que tenen un termini de vida bastant curt hauran de ser reinvertides a un tipus d'interès presumiblement diferent, que poden ser inferiors al tipus que inicialment s'ha invertit en funció de les condicions de mercat.

III. Risc de liquiditat

Fa referència a la possibilitat que té un inversor de vendre la seva inversió el més ràpidament possible sense que hagi d'acceptar una sensible rebaixa del preu de la mateixa. Per regla general, quant major sigui la liquiditat d'un bo o un actiu, més baix serà el seu rendiment, sempre que les altres variables es mantinguin constants.

D'altra banda, una emissió serà més líquida quan més gran sigui, això possibilitarà que es reparteixi entre més inversors, la qual cosa sempre facilita la liquiditat de l'emissió.

Una mesura de la liquiditat dels mercats de renda fixa ve donada per la diferència entre els preus comprador/venedor dels intermediaris financers agències i societats de valors (brokers i dealers).

IV. Risc de crèdit o insolvència

El risc de crèdit o insolvència és el risc que l'emissor no pagui, en el volum i en el termini previst, els interessos o el principal que s'havia obligat en el control de l'emissió. Aquest risc afecta al tipus d'interès dels bons, de fet a major risc, major serà l'interès exigit pels inversors.

V. Risc de mercat o risc de preu

És la pèrdua potencial en el valor dels actius financers degut a moviments adversos en els factors que determinen el seu preu, també coneguts com a factors de risc, per exemple: les taxes d'interès o el tipus de canvi. El risc de mercat és el principal risc dels mercats líquids i organitzats com el mercat de renda variable de divises o de matèries primeres.

VI. Riscos específics vinculats a un finançament de la inversió en actius financers per mitjà d'un crèdit

Les compres de valors mobiliaris finançades per mitjà de crèdits impliquen diversos riscos suplementaris. Poden executar-se les garanties complementàries, en cas d'un ultrapassament del crèdit, a causa de l'evolució desfavorable de les cotitzacions dels havens assegurats. Si l'inversor no està en condicions de reposar aquestes garanties, el banc pot veure's obligat a vendre els títols dipositats en un moment inoportú per al client.

VII. Riscos específics lligats a la inversió en productes derivats

Els warrants i les opcions reaccionen amb un efecte de palanquejament sobre les variacions de cotització de l'actiu subjacent. En cas de compra d'un warrant o d'una opció, l'instrument perd tot el valor si, al venciment de la "call" (és a dir, de l'opció de compra), el preu del subjacent és inferior al preu d'exercici previst pel contracte, o si, al venciment del "put" (és a dir, de l'opció de venda), és superior.

En cas de venda de productes derivats o transaccions en futurs, no coberts per actius subjacents, els riscos de pèrdues són a priori il·limitats.

CLASSIFICACIÓ MiFID DELS INSTRUMENTS FINANCERS

No tots els productes tenen la mateixa complexitat ni el mateix risc, per això es distingeixen tres tipus de productes:

Productes No MiFID:

Productes que no estan afectats per la Llei 8/2013. Aquests són:

1. Comptes corrents
2. Llibretes d'estalvi a la vista
3. Imposicions a termini fix
4. Plans de pensions
5. Assegurances d'estalvi (per exemple: Unit Linked, etc)

Productes MiFID:

Es distingeixen entre no complexos i complexos:

Productes no complexos:

1. Renda variable/accions cotitzades en mercats organitzats
2. Renda fixa negociada en mercats organitzats
3. Renda fixa no negociada en mercats organitzats, l'emissor dels quals en el moment de la contractació sigui "Investment Grade- Alta qualitat creditícia", és a dir, tingui un rating igual o superior a BBB (nomenclatura segons agència S&P).
4. Fons d'inversió tradicionals no inclosos en la llista de Productes complexos
5. Fons de fons. En si mateixos no es consideren complexos però ho podran ser en funció del subjacent.

Productes complexos

1. Renda fixa no negociada en mercats organitzats, l'emissor del qual en el moment de la contractació sigui "No Investment Grade", és a dir, tingui un rating inferior a BBB (nomenclatura segons agència S&P).
2. Deute subordinat /Deute perpetu subordinat
3. Obligacions convertibles
4. Accions preferents
5. Participacions de capital risc
6. Productes estructurats sense garantia de capital
7. Productes estructurats amb capital garantit
8. Productes estructurats amb garantia de capital l'emissor del qual en el moment de la contractació sigui "No Investment Grade", és a dir, tingui un rating inferior a BBB (nomenclatura segons agència S&P).
9. Fons no tradicionals:
 - a. Private Equity
 - b. Fons immobiliaris
 - c. Fons d'inversió lliures (Hedge Funds /Alternatius)
 - d. Fons d'or o altres metalls preciosos
 - e. Fons de commodities (sucre, cacau, petroli, etc.)
 - f. Fons de fons amb subjacent complex
10. Assegurances de canvi
11. Warrants, qualsevol tipus d'opció o futur, cap. i floors
12. Credit Default Swaps - Notes de crèdit (CDS- CDO)
13. Contractes financers atípics

PRINCIPALS INSTRUMENTS FINANCERS. CARACTERÍSTIQUES I RISCOS

I) ELS INSTRUMENTS DEL MERCAT MONETARI

El mercat monetari és un mercat sobre el qual les institucions financeres com els bancs centrals, els bancs comercials, els asseguradors, els gestors de fons i altres grans empreses col·loquen els seus havers a curt termini i obtenen finançament a curt termini (gestió de la liquiditat). S'entén per curt termini, un període menor d'un any. Els principals tipus aplicables en aquest mercat són l'EONIA, l'EURIBOR i el LIBOR.

Els prestataris als mercats monetaris solen ser professionals i els títols emesos com a contrapartida dels préstecs solen caracteritzar-se per la seva escassetat de risc, però també pels seus escassos rendiments en comparació amb un altre tipus d'actiu financer, com productes de renda variable. Aquests títols solen utilitzar-se en carteres d'inversors que tenen una forta aversió al risc.

Tipus de productes

a) Bons del Tresor

Un bo del Tresor és un títol a curt i/o mig termini emès pel Tresor Públic d'un país sobirà i que representa un deute contret per l'Estat.

Tipus de bons:

- **Ordinaris:** tipus d'interès pactat en el moment de l'emissió.
- **Progressius:** tipus d'interès gradual on el titular dels títols té periòdicament l'opció de sol·licitar el reemborsament.
- **Creixement:** en cada venciment hi ha la possibilitat d'optar per la capitalització dels interessos o bé el cobrament dels mateixos.
- **Capitalització:** L'interès s'ha de capitalitzar obligatòriament.

b) Pagaré

El pagaré és un títol de crèdit negociable emès per una empresa que s'intercanvia de mutu acord entre agents econòmics.

c) Certificats de dipòsit

El certificat de dipòsit és un títol de renda emès per un banc, que inclou un pagament periòdic d'interès, i el venciment del qual supera rarament els cinc anys i que habitualment no és reemborsable abans del venciment.

d) Canvi "spot"

Una operació de canvi "spot" és un acord entre dues parts per intercanviar al comptat una quantitat d'una primera divisa contra una quantitat d'una segona divisa a un preu convingut en la conclusió de l'operació. Únicament podran realitzar-se operacions de canvi "spot" amb monedes de països que es contractin habitualment al mercat de divises, com per exemple la cotització euro/dòlar.

e) Forward / Canvis a termini

Una operació de canvi a termini és un acord entre dues parts per intercanviar en un venciment futur una quantitat d'una primera divisa contra una quantitat d'una segona divisa a una cotització convinguda al venciment de l'operació.

L'intercanvi tindrà lloc en una data futura i cada una de les parts es compromet a subministrar al dia del venciment del contracte la quantitat de la divisa venuda i a prendre lliurament de la quantitat de la divisa comprada. En general, una operació de canvi a termini únicament podrà realitzar-se en monedes de països que es contractin habitualment al mercat de divises.

Una operació de canvi pot efectuar-se per a:

- cobrir el risc de canvi
- un objectiu simplement especulatiu. En aquest cas, el client haurà de:
 - tornar a recomprar o revendre la posició (màxim dos dies) abans del venciment de la seva operació a llarg termini i realitzar el benefici o la pèrdua,
 - prorrogar la seva posició a un nou venciment. En aquest cas, es tracta d'un "swap" d'una operació de canvi a termini.

II) LES OBLIGACIONS

L'obligació és un títol de crèdit pel qual es certifica que el seu propietari, anomenat obligacionista, està d'acord en realitzar un préstec a l'emissor/a de l'obligació i posseeix drets de crèdit cap a aquest/a. Consisteix en el dret de cobrament d'un interès, el cupó, i el dret al reemborsament dels capitals prestats a una data i en unes condicions predeterminades. Representa una part del deute, sigui d'un Estat sobirà, d'una col·lectivitat territorial, d'una institució supranacional o d'una societat privada.

El cupó, representa la remuneració del capital prestat en forma de pagaments d'interès, i pot ser fix o variable. Al terme de cada venciment definit, el prestatari paga a l'inversor el cupó, sent aquest, el valor nominal de les obligacions multiplicat pel tipus d'interès pactat. En la data de venciment final, el prestatari reemborsa el capital al preu de reemborsament. En cas de default de l'emissor (insolvència, fallida), el posseïdor d'una obligació assumeix el risc de no rebre el reemborsament del seu capital. En general, el risc inherent en una obligació, és inferior al risc que s'obté en invertir en accions.

El preu d'una obligació pot ser superior, igual o inferior al seu preu nominal (tipus d'emissió sobre la par, a la par o sota la par).

Les principals classes d'obligacions són:

- **Obligacions a tipus d'interès fix:** el tipus d'interès (anual o de vegades semestral) no canvia fins al venciment del préstec.
- **A tipus d'interès revisable:** el tipus d'interès pot ser objecte d'una revisió, però normalment hi ha un tipus mínim.
- **Obligacions a tipus d'interès variable/flotant:** el tipus d'interès varia, per regla general cada trimestre, fins a venciment, en funció d'un tipus predeterminat del mercat monetari (Euribor o Libor sobre tres mesos). Sovint, es tracta d'un tipus vinculat a la inflació o a un índex.
- **Obligacions "reverse" convertibles:** es tracta d'obligacions, el cupó de les quals, és més elevat que el d'una obligació clàssica, però en la qual el reemborsament del capital depèn del curs d'una acció de referència i amb un preu fixat per avançat d'aquesta acció. Si al venciment del "reverse", la cotització de l'acció es troba per sota del preu fixat, es reemborsarà a l'inversor amb les accions de referència. En cas contrari, es reemborsarà normalment amb el capital inicial. En tots els casos, l'inversor percep un cupó.
- **Obligacions convertibles:** es tracta d'una obligació clàssica que pot convertir-se (si el posseïdor del títol ho desitja i segons les modalitats definides al contracte d'emissió), a noves accions de la societat emissora.
- **Obligacions cupó zero (zero coupon bonds):** són obligacions que no ofereixen cap pagament d'interessos durant la seva durada de vida. En contrapartida, aquesta obligació s'emet a un preu d'emissió per sota, donant dret al venciment final a una elevada prima de reemborsament com a conseqüència de la capitalització dels interessos.

III ACCIONS

Una acció és un títol que representa una part alíquota del capital social d'una societat (cotitzada o no en borsa). Aquest títol de propietat es lliura a l'accionista per constatar els seus drets i pot ser nominativa o al portador. L'acció implica drets pecuniaris i drets de participació, ja que confereix al qui la posseeix, el dret a participar en les assemblees generals i de votar, així com el dret a percebre, en forma de dividends, una part dels beneficis realitzats per la societat. Com a contrapartida, l'accionista participa plenament en els riscos de la societat (mitjançant el capital invertit).

Tipus d'accions

a) accions al portador/nominatives

L'acció és nominativa quan es registra el propietari en el registre de la societat, la qual cosa implica un determinat formalisme en cas de cessió. No es registra el propietari d'una acció al portador en tal registre, sent llavors la cessió de comú acord sense cap tràmit.

b) accions ordinàries o privilegiades

Algunes accions poden, segons els estatuts de la societat emissora, tenir avantatges vinculats, per exemple, a l'import del dividend (més alt), en compensació d'una pèrdua dels drets de vot en les assemblees generals de la societat.

c) certificats representatius

Un certificat representatiu d'accions, tal com el seu nom indica, correspon a un títol representatiu d'una o més accions de la societat emissora. Es negocien en borsa prenent la forma de "Fiduciary Depositary Receipt (FDR), American Depositary Receipt (ADR) o Global Depositary Receipt (GDR) ".

El principal risc vinculat a les accions és el de la fluctuació de la seva cotització. Les accions reaccionen a tota millora, respectivament a tot deteriorament de fonamentals (balanç i compte de resultats, principalment, de les vendes i els marges) de l'empresa. Els mercats anticipen aquests canvis de fonamentals, de manera que a l'anunci de notícies (per exemple: profit warning), fan que la reacció de la cotització borsària sembli de vegades irracional.

IV.- ORGANISMES D'INVERSIÓ COL·LECTIVA (OIC)

Un OIC o fons d'inversió és un vehicle d'inversió l'objectiu exclusiu del qual consisteix a reunir capitals de l'inversor particular (públic) i a invertir-los, en la majoria dels casos, en valors mobiliaris o immobiliaris, com accions i obligacions o en altres actius financers, segons el principi de la diversificació de riscos.

El legislador andorrà reconeix dues formes bàsiques d'OIC:

- OIC contractuals (els Fons d'Inversió)
- OIC estatutaris (les Societats d'Inversió)

a) Els Fons d'Inversió (FI)

Es defineixen com una massa indivisa de valors mobiliaris composta i gestionada segons el principi de la diversificació de riscos per compte de propietaris indivisos que només es comprometen amb la seva inversió. Els FI no tenen personalitat jurídica pròpia i són gestionats per una societat de gestió que es regeix pel reglament de gestió (descrits en el prospecte). La supervisió de l'aplicació de l'esmentat reglament recau en el banc dipositari. L'inversor renuncia a l'exercici dels seus drets de propietat tals com el dret de vot.

El legislador andorrà (INAF) permet als FI subdividir el seu patrimoni en diversos compartiments diferents segons la seva política d'inversió, la divisa, o bé, al tipus d'inversors. El traspàs d'un compartiment a un altre, dins d'un mateix FI, s'efectua generalment sense despeses.

Tipus de fons segons la seva política d'inversió:

I) OIC monetaris: OIC que inverteixen en instruments del mercat monetari i en la mateixa divisa del fons

II) OIC obligacionistes: OIC que inverteix en obligacions i amb la possibilitat de fer-ho en diferents divises

III) OIC d'accions: OIC que inverteix en accions, seguint una estratègia geogràfica o bé sectorial

IV) OIC mixtos: OIC que inverteix en obligacions i en accions

V) OIC de tipus fons de fons: OIC que inverteix en altres OIC

VI) OIC amb capital garantit o de rendiment garantit: producte estructurat en forma d'un OIC, i no d'una obligació de tipus EMTN; OIC que ofereix algunes garanties

VII) OIC immobiliaris: OIC que inverteix en béns immobles

VIII) OIC de tipus Hedge Funds: OIC a la recerca d'un resultat absolut, sense correlació a la tendència dels mercats borsaris

IX) OIC institucionals o FIS: OIC que reserva les seves accions a un o més inversors institucionals, definits als estatuts de la societat

X) SICAV: Societat d'Inversió en Capital de Risc que inverteix en societats no cotitzades en borsa

L'accés a aquests tres últims tipus de fons van dirigits prioritàriament a inversors avançats que tenen una situació financera elevada.

b) La Societat d'Inversió

Els OIC del tipus estatutari són societats d'inversió. A diferència dels FI, aquestes societats d'inversió disposen totes d'una personalitat jurídica diferent de la dels inversors. Segons la normativa vigent, aquestes societats són administrades, pel seu consell d'administració, o per una societat de gestió aprovada per l'Institut Nacional Andorrà de Finances (INAF).

V. – OPCIONS I WARRANTS

▪ Warrants

El warrant és una forma d'opció que es negocia en borsa amb una forma de valor mobiliari que dóna el dret i no l'obligació a comprar o vendre un actiu financer, a un preu fixat per avançat i durant un període determinat. Tot warrant es refereix obligatòriament a un actiu específic que pot ser una acció, un índex (borsari o un altre), una matèria primera (commodities), etc.

Els warrants són productes financers amb efecte de palanquejament, és a dir, generen una exposició a les variacions de preu de l'actiu subjacent que és un múltiple de la inversió inicial. S'utilitzen especialment per especular a l'alça o a la baixa el preu del subjacent, però l'inversor pot fer front al venciment a una pèrdua total de la inversió inicial. Serveixen també per cobrir una cartera contra un moviment desfavorable. El "put-warrant" s'utilitza generalment com a instrument de cobertura, per protegir una cartera contra les variacions de mercat.

▪ **Opcions**

La compra d'una opció dóna el dret, però no l'obligació, de comprar (CALL) o de vendre (PUT) un actiu subjacent, a un preu determinat per endavant, anomenat preu d'exercici i en una data futura. **Atenció:** En qualsevol cas, el venedor del contracte de l'opció ha d'acceptar la decisió del comprador.

El comprador d'una CALL guanya al venciment del contracte si el preu de l'actiu subjacent és superior al preu d'exercici, sent el contrari per al comprador d'una PUT.

La combinació d'opcions pot donar lloc a estratègies molt complexes i en conseqüència elevats riscos, sobretot en el cas de venda d'opcions. L'opció, pot ser utilitzada per cobrir una cartera, limitant el risc de pèrdua únicament al preu pagat per la compra de l'opció.

VI. – CONTRACTES DE FUTURS

Els futurs, igual com les opcions, formen part dels productes derivats.

Es tracta de contractes a llarg termini pels quals dues parts es comprometen de manera ferma (contràriament a les opcions) a comprar o vendre una quantitat atorgada d'un actiu subjacent a un preu fixat i a una data determinada en el futur (data de venciment).

Una característica dels contractes "futurs" és el seu elevat nivell de normalització (import del contracte, venciment prefixat, no hi ha cotització (tick size), definició exacta del subjacent seleccionat, etc.).

Si, en la data de venciment, el preu de l'actiu subjacent del contracte és superior al preu especificat, el comprador del contracte realitza un benefici. En el cas contrari, realitza una pèrdua. El raonament contrari s'aplica al venedor del contracte.

Igual que els productes derivats, els futurs tenen un efecte de palanquejament, en la mesura en que el capital invertit en representa menys que el preu de l'actiu corresponent, el que permet un efecte multiplicador sobre la taxa de rendibilitat de l'actiu, realitzant-se alhora un risc molt més elevat sobre el capital invertit.

Els contractes futurs més usuals es refereixen a mercaderies (petroli, sucre, etc...), a les divises, els tipus d'interès (tipus monetaris i rendiments obligacionistes), així com sobre els índexs borsaris.

VII.- PRODUCTES ESTRUCTURATS

Es tracta d'instruments financers que estan formats al seu torn de diferents instruments financers gaudint de les mateixes característiques de risc i rendibilitat que aquests últims.

En general un producte estructurat està format per dos elements principals:

- un element de protecció del capital, es tracta sovint d'un producte obligacionista que defineix alhora l'horitzó temporal del producte.
- i un element de risc que permet arribar elevats rendiment. Per exemple: una acció, un índex, matèries primes,...etc.

Les possibilitats de combinació d'instruments de protecció i risc fan que el mercat dels productes estructurats sigui actualment molt extens i que es requereixin grans coneixements i familiaritat aprofundits en la matèria per al seu enteniment.

VIII Hedge Funds

Els hedge funds contràriament al que el seu nom significa (cobertura) són fons d'inversió amb una vocació totalment especulativa. Són fons que busquen una elevada rendibilitat i que utilitzen abundantment els productes derivats, concretament les opcions. Utilitzen l'efecte de palanquejament i ofereixen una diversificació suplementària a les carteres "clàssiques" ja que els seus resultats en teoria no estan connectats als resultats dels mercats d'accions i obligacions. Són sovint irrealitzables i destinats a inversors arriscats.

Les diferents estratègies es caracteritzen per proporcions de rendiment/risc molt variables.

Aquestes són entre d'altres:

- **Arbitratge de convertibles** (convertible arbitrage): inverteix en les obligacions convertibles amb una cotització molt dolenta al mercat. Bàsicament aquesta estratègia consisteix a comprar l'obligació convertible, venent al mateix temps l'acció subjacent en descobert.
- **Selecció de títols** (long short equity): combinen posicions tant de compra (llargues) com de venda (curtes), principalment en renda variable dirigides a explotar ineficiències entre diferents accions. Aquest tipus d'inversió requereix controlar molt bé les eines de selecció dels títols (stock picking).
- **High Frequency Statistical Arbitrage**: consisteix a prendre posicions basades en una divergència de comportament amb relació als antecedents, per exemple, apostar sobre el retorn a la mitjana de la cotització d'un valor. S'obté benefici d'una reducció o d'una pujada de la correlació entre títols, sectors o mercats, quan aquesta sembla injustificada des d'un punt de vista fonamental. Aquest comportament és autopredictiu, per exemple: la seva adopció afavoreix l'estabilitat de les observacions, obtenir benefici d'una reducció de la correlació entre BNP i GLE comprant-ne un i venent-ne un altre.
- **Quantitative trading**: consisteix a prendre posicions basant-se en prediccions efectuades per un model quantitatiu, com per exemple, una anàlisi de les cotitzacions i informacions, a fi de detectar senyals compradors o venedors. Estratègia eficaç sobre els futurs només (despeses de corretatges molt escasses i liquiditat suficient).
- **Macro/oportunista** (global macro): tendeix a obtenir rendibilitat de les evolucions de l'economia global, en particular de les evolucions de tipus d'interès, degudes a les polítiques econòmiques dels Governos. Utilitza els instruments que reflecteixen la situació econòmica mundial: divises, índexs, corbes de tipus, matèries primeres, etc.
- **Arbitratge sobre productes de tipus d'interès** (fixed income arbitrage): pretén obtenir rendibilitat dels moviments i deformacions de la corba dels tipus d'interès. Utilitza com a vehicles els títols d'Estat espanyol, els futurs i els swaps de tipus.
- **Situacions especials** (event driven): el gestor busca les oportunitats generades per esdeveniments que intervenen en la vida de les empreses: filiació, fusions, o de les dificultats (distressed securities)
- **Arbitratge sobre fusió/adquisicions** (merger arbitrage): la possibilitat d'arbitratge en aquesta classe de situacions (OPA, OPE) resulta de la divergència entre el preu anunciat pel comprador i el preu en el qual cotitza l'actiu financer al mercat.
- **Mercats emergents** (emerging markets): inverteix en els mercats en desenvolupament. Estratègia molt arriscada, ja que els instruments de cobertura no estan sempre disponibles sobre aquest tipus de mercat. A més el gestor s'enfronta al risc d'il·liquiditat, molt alt en els mercats emergents.